

950721-3

Brentano upozorňuje ve své *Kategorienlehre* (1962, S.115), že už Platón učil „v jistém smyslu“, že „jsoucí je mnohoznačné“, a připomíná, že postavil vedle jsoucího (ON) také nejsoucí (MÉ ON), o němž také řekl, že jest. To ovšem udělali již atomisté, kteří trvali na tom, že „prázdné“ (tedy nejsoucí, nepřítomnost jsoucího) „jest“. Skutečně důležité by však bylo, kdyby jsoucí a nejsoucí (jsoucí a nejsoucí) naznačovalo protivy, nýbrž bylo přisouzeno alespoň v některých případech samotným jsoucím. Každé pravé jsoucí (ne tedy pouhý „předmět“, tedy něco, co jako jsoucí chápeme, byť neoprávněně a mylně) se děje v čase (tj. je to událost resp. superudálost), a jako takové není jen nyní a zde, nýbrž také bylo a ještě bude. To znamená, že v každém okamžiku jeho bytí je v převaze to, co sice k němu náleží, ale právě není (buď již není nebo ještě není). – Zdá se tedy, že „jsoucnost“ je především dvojznačná: mluvíme o jsoucí, že „jest“, jednak ve smyslu *hic et nunc*, tedy ve smyslu jsoucnosti právě aktuální, jednak ve smyslu jeho trvání jako události, která má začátek a konec. Tomuto „jest“ budeme říkat „bytí“, zatímco onomu právě aktuálnímu *jic et nunc* ponecháme název „jsoucnost“. Nějaká další „mnohoznačnost“

(Písek, 950721-3.)